

Vypravování
Příběh, který mi dal jméno
Zimová Kamila

Opatrně natáhnou tětivu luku a pokouším se nevnímat pot, který mi stéká po obličejil. Očima hypnotizuji svůj cíl – malého kolouška, který se odbelhal až nebezpečně daleko své matky. Kolébá se na svých vratkých nožkách podrostem a je naprosto zabraný do hledání té nejšťavnatější trávy. Stopovala jsem jeho stádo celý den úplně sama a čekala na vhodný okamžik útoku.

Srdce mi divoce buší, až mám strach, aby ho moje kořist nezaslechla. Vždycky jsem měla problém ovládnout své vzrušení a třas. Tentokrát to ale musí vyjít.

Zhluboka se nadechnu a zamířím.

Někde nade mnou se rozkřičí drozd. Překvapeně sebou trhnu a předčasně vystřelím. Můj šíp samozřejmě mine.

Poplašená zvířata zvednou hlavy a vyděšeně kulí své velké, hnědé oči po okolí. Potom se rozutečou pryč.

„Sakra!“ ulevím si a jen tak tak se ovládnou, abych nemrštila lukem o zem. Chvilí jen dál sedím ve svém úkrytu z křoví a proklínám toho zpropadeného ptáka. Samozřejmě že je to jeho vina! Vypadalo to tak nadějně, když on musel začít zpívat.

Skrz koruny stromů ke mně dopadají poslední sluneční paprsky. Měla bych se vrátit zpátky do tábora. S hořkostí si uvědomím, že jsem celý den promarnila a teď se můžu těšit na jízlivé poznámky a posměšky ostatních.

„Tak co, Bázlivá myško? Kde máš toho kolouška, o kterým jsi mluvila? Podařilo se ti ho vystopovat? Nebo ses bála, že tě pokouše?“

Ve vzduchu je cítit smůla a jehličí. Kapradí se jemně pohybuje ve vánku a někde v dáli je slyšet tukaní datla. Loudám se, pomalu našlapuju cestičkami z mechu a vysoká tráva mě lehce šimrá.

Náhle klid hvozdu naruší něčí výkřik. Někdo volá o pomoc. Bez rozmýšlení se vydám za zvukem, utíkám lesem a snažím se nezakopnout o kořeny stromů.

Dostanu se až na malý palouček. Když jsem byla mladší, často jsme sem chodívali sbírat divoké jahody a borůvky. Teď tam spatřím dvě děti z našeho kmene – Půlnoční sovu a Bystrého zajíce. Vyděšeně se krčí před obrovským stínem. Na prázdno polknu, když v něm poznám obrys medvěda.

Matně si vybavím, jak nás před ním nedávno stopaři varovali. Prý se usadil v našem hvozdu a my bychom měli být pro všechny případy na pozoru.

No, dobrá rada nad zlato.

Pevně stisknu sekeru, kterou mám připevněnou u opasku, a ohlédnou se po toulci s šípy na mých zádech. Mé zbraně se v porovnání s tou bestii zdají být poněkud ubohé. Co mám ale dělat? Nechat tady ty děti napospas. Nakonec, kdo by to mohl vyčítat někomu, kdo se jmenuje Bázlivá myška? Nedám si víc času na to, abych se nechala pohltit pochybností a strachem. Místo toho se s bojovým výkřikem vrhnu na medvěda.

Probudí mě pronikavá vůně šaříku a levandule. Má víčka jsou ztěžklá, přesto se donutím otevřít oči. Nacházím se ve stanu našeho šamana. Jak pomalu přicházím k sobě, stále víc si uvědomuju palčivou bolest, která prochází celým mým tělem. Rozhodnu se ji ignorovat a radši se zaměřím na hru světla na stěně stanu. Moc se mi to nedaří.

„Vida, zdá se, že už jsi vzhůru,“ uslyším náhle šamanův hlas.

Přistoupí ke mně a začne opatrně zkoumat mé rány.

„Hojí se to dobře,“ zamručí spokojeně. „Musím říct, že jsi měla ale opravdu štěstí.“

V mysli se mi vybaví zamlžené vzpomínky. Medvěd a to, jak si mě měří pohledem a jeho oči se lesknou. Mohutné tlapy a velké tlama plná ostrých zubů. Vyděšené výkřiky a nářek.

„Ty děti...“ uvědomím si znenadání. Překvapí mě, jak tichý a slabý můj hlas najednou je.

„Jsou v pořádku,“ ujistí mě šaman. „To hlavně díky tobě.“

„A medvěd?“

„Utekl. Kdo ví, kde je mu konec?“ pokrčí rameny. Nevypadá, že by ho to moc trápilo. „Ty si teď hlavně musíš hodně odpočinout, Medvědí srdce.“

„Medvědí srdce?“

„Jo, takhle ti teď říká celý kmen,“ zazubí se šaman. „No řekni, není to hloupost, aby se někdo tak odvážný jako ty jmenoval Bázlivá myška?“